Ч. 233. Второк 16 (29) жовтня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З ради державної. — Соймові вибори в Горициї і Ґрадиспї. — Проклямация Боти. — Невдоволене короля Едварда VII. — Мордоване дітий.)

В пятницю вели ся переговори президента міністрів, др. Кербера, з провідниками поодиноких клюбів, в справі усуненя наглих внесень для уможливленя буджетової розправи, і тревали аж до год. 1½, відтак президент, ґр. Фетер, отворив засідане, і на вступі подав до відомости подяку Цісаря за желаня палати з нагоди заручин архикн. Елисавети Мариї.— По тім ухвалено назначити економічній комісиї непереступний речинець 14 днів до зданя справи про ухвали субкомітету в предметі знесеня біржевої речинцевої торговлї. З черги приступлено до наглого внесеня пос. Грубого в справі запомог з причини елементарних нещасть, і ухвалено передати внесене запомоговій комісиї до справозданя найдальше за три тижднї. Так само по довшій дискусиї признано наглість внесеня Ельдерша і Хока в справі загального обезпеченя на старість і на случай неспосібности до працї і мериторичне внесене передано социяльно-політичній комісиї. — Президент оповіщує тепер, що палата приступає до першої точки дневного порядку, т. є. до першого читаня буджету на р. 1091 і 1902, та всіх дотичних цісарских розпоряджень. (Гучні оплески в палаті). — Перший промовляє пос. Фінк, нарікає на недостаток орґанізациї в рільництві, і заявляє, що коли би мало стати правдою, що правительство не хоче знести речинцевої торговлї збіжем, як то палата ухвалила одноголосно минувшої сесиї, але лише зреформувати єї, — так всї аґрарники голосували би против буджету. — Посол Яворский висказує радість з причини розпочатя буджетової наради. Є то важне так з огляду на недалеке відкрите соймів, як і на парляментарне полагоджене відношеня до другої половини монархії. Бесїдник згадав відтак про розволїкане дискусиї при наглих внесенях і боротьбу грубостями, не арґументами, яка обнижає повагу дотичних членів, а заразом і цїлої палати послів. Вкінци заявляє, що стремленем польских послів буде: улекшене до як найскоршого полагодженя буджету, а при тім охорона рільництва і піднесене справедливости та культури. — На тім замкнено засїдане. При кінци засїданя пос. Пешка внїс своє, перед полуднем відкликане внесене в справі безпроволочного знесеня речинцевої торговлї. Супротив того перед слїдуючим засїданєм або начнуть ся нові переговори, або буджетова розправа знов відложить ся на пізнїйше. Слїдуюче засїдане ві второк.

Соймові вибори в Горициї і Ґрадисцї відбудуть ся, як оповіщує розпорядженє тамошного намістництва, із сїльских громад 5 грудня, з міст і торговельної палати 7 грудня а з куриї більших посїлостий 9 і 11 грудня. — В Істриї назначені вибори із сїльскої куриї на 5 грудня, із міст і торговельної палати в Ровінї на 7 грудня, а з куриї більшої посїлости на 9 грудня.

Бота не полишив без відповіди проклямациї Кічепера, але відплатив ся єму дуже совістно. Именно видав і він від себе поклик до Бурів, в котрім зазначує насамперед, що паперових громів анґлїйского вожда нїхто не лякає ся, а відтак пише, що слїдує: „Я, Людвик Бота, начальний вожд полудневоафриканьскої републики, по нарадї з правительством оповіщую официрам і горожанам полудневоафриканьскої републики, як також вільної держави Оранїї, що ґенерал Кічепер, єго штаб, єго официри, як всї иншї, що служать під ним і против нас ведуть війну, виняті з під права від 15 вересня, отже що кождий официр і горожанин бурский має право і обовязок застрілити на місци кождого стрічного з оружием в руцї Анґлїйця".

З Льондона доносять, що в окруженю короля Едварда панує з причини так довго треваючої трансвальскої війни, велике невдоволене. Король мав перед своїми довіреними приятелями нераз вже ясно висловити своє невдоволенє, бо побоює ся, що війна протягне ся аж до єго коронациї. Знов появили ся поголоски, що льорд Сельсбері має подати ся до димісиї, позаяк стан єго здоровля не позваляє єму займати ся дальше справами держави. Колїб ті поголоски були правдиві, то місце Сельсберіого займив би один з членів теперішного кабінету, аби не змінювати напряму дотеперішної політики.

О тім, що діє ся по т. зв. „концентрацийних таборах", до котрих на порученє Кічепера зганяють Анґлїйцї женщини і діти бурскі, можна вибробити собі понятє з урядових ап-

---

19)

СІЛЬСКІ ПАВУКИ.

(З польского — Клим. Юноши.)

(Дальше.)

ГЛАВА IX.

З чим вернув Ґлянцман з Копиткова та як виглядав сальон в Березівцї.

Тоді Ґлянцман пригладив бороду і за кілька хвиль станув перед лицем побожного мужа.

Поздоровивши єго після звичаю, і віддавши честь, приналежну такій особі, почав відпоручник говорити. Цїлий жаль місточка, цїлу єго прикрість і обурене вилив з серця устами, а слова єго, наповнені великим болем, падали мов дощ каміня. Треба уважати, що зараз при самім початку розмови ребе Хаїм кивнув головою раз. То є велика річ!

В тім кивненю не було слів, але було глубоке значінє. Було признанє справедливости жалоби, потверджене, що горожанам Чорного болота діє ся кривда, заохота до дальшої бесіди.

Відпоручника не треба було о то два рази просити.

Чоловік говіркий, любив хвалити ся даром красомовности, особливо в такім домі, перед такою особою! Як почав малювати заволоку чорними красками, то можна було гадати, що взяв всю чорнїсть землї, пропастий, морских глубин і пекла, всю погань внутреностн вагон і всяку темність ночи.

Слухаючи оповіданя о негіднику, що прийшов в ті сторони, аби псовати інтерес чорноболотским горожанам, праведний муж сплюнув.

То дїйстна правда. Сплюнув на саму середину комнати і рівночасно витряс люльку, з котрої посипав ся попіл і іскри.

Коли Ґлянцман то сказав, мороз перейшов по всїх членах збору.

Добре так драбови, що не шанує прав, вдирає ся в круг інтересів чорноболотских горожан і відбирає їм приналежний їм справедливо заробок. Нехай буде єго імя оплюване, а він сам нехай погибне в горячім попелї і іскрах, як на то заслужив.

Хочби Ґлянцман не привіз був з Копиткова нічого більше, як вість о сплюваню і витрясеню попелу з люльки, то й так привіз би вже дуже богато, але не на тім конець.

Подрібне справозданє Ґлянцмана обіймало ще кілька точок, незвичайно важних, а перед усім ту, що коли праведний муж почув о писаню і кількох доносах, які подано на того негідника, то усьміхнув ся, і знов кивнув головою.

Чи може бути важнїйше і поважнїйше затверджене дїла? То кивнене головою було мов золота печатка на парґамінї, значило оно тілько, що цїлковите признанє і похвала разом.

Всї були пересьвідчені, що завдяки тому кивненю, всї средства, заряджені против того заволоки, будуть безусловно успішні.

Пізнасть він смак, довідає ся, що то значить входити там, де не треба, і робити то, що не належить. Буде утїкати, де перець росте, і не лише спнам, але й внукам заповість, щоби минали Чорне болото здалека, бо там суть люди, що в обороні своїх справ зуміють постояти мов лев, коли єму хто хоче забрати молоді.

Як утомлений подорожник на пустини, вибившись із сил, умучений спекою і спрагою, найшовши жерело, охолодить ся і скріпить, так зібрані „під Зеленим лебедем", почувши оповіданє Ґлянцмана, охолодили ся, віджили, скріпились.

В серце кождого з них вступила нова надія і спокій, війшла певність, що єго вороги будуть посрамлені і принижені, а він сам, частина чорноболотского населеня, буде жити сам в собі і в Чорнім болотї, спокійно і без нїякої перешкоди.

Нема що дивувати ся, що паньска саля панї Малки наповнила ся радістним гомоном, тим приємним гомоном, який сьвідчить, що всї присутні зробили добрий інтерес, і що мають серця повні відради.

Але й не на тім ще був конець справозданя Ґлянцмана; бо той муж, здаючи справу з свого посольства, поводив ся так, як той купець брилянтів, котрий спершу показує хороші, барвисті, але не найдорожші каменї, відтак чим раз більші перли, а аж на самім кінци добуває великий, пречудний брилянт, такий брилянт, що осліплює очи блеском, наповнює душу жадобою, а з грудий вириває оклик одушевленя.

ґлїйских даних, після котрих на 109.418 осіб, замкнених в тих таборах було 54.126 дітий. З загального числа замкнених померло минувшого місяця 2411 осіб, з чого 1964 дітий. Смертельність в пересїчнім анґлїйскім містї виносить 15 до 17 на 1000 осіб, а в концентраційних таборах 264 на тисяч для осіб дорослих, а 432 на тисяч для дітий, то значить, що до року в тих нещастних таборах померло 23.568 дітий бурских. Ті цифри говорять самі за себе. Додати до них можна хиба ще то, що всяку ратункову діяльність, що має на цїли улекшити долю тих бідних мучеників, Кіченер старає ся всіми способами ослабити і знищити, хоч би та поміч походила навіть від анґлїйских добродійних кружків.

Новинки.

Львів дня 28-го жовтня 1901.

— **Стипендиї цїсарскі** по 2.000 корон на дальше образоване за границею одержали Іван Кунстман і Мар. Кучиньский, оба укінчені слухачі виділу будови машин на львівскій політехнїцї.

— **Є. Е. п. Мінїстер справ заграничних** ґр. Агенор Ґолуховский виїхав з Відня до Парижа, аби нинї взяти участь в похоронї свого тестя кн. Мюрата. П. Мінїстер поверне дня 30-го с. м. Ґр. Ґолуховский одержав кондоленциї від Є. В. Цїсаря Франц Иосифа, цїсаря нїмецкого, короля румуньского, канцлера ґр. Більова, француского мінїстра справ заграничних Делькассе і від многих инших визначних личностий.

— **Впреосьв. Митрополит** поверне з візитациї деканата скалатского сими днями до Львова. В суботу мав відбути ся послїдний соборчик в Сороцку.

— **Др. Тадей Гриневич,** котрий через довший час працював на клїницї у проф. Ґлюзїньского, осїв в Стрілисках нових на місце дра Володимира Яновича, що перенїс ся до Станиславова.

— **Львівский митрополичий Ординарият** припоручив всїм деканатам скоро виготовити і вислати до державної ради петициї від руского духовеньства в цїли поліпшеня материяльного биту, а іменно: 1) удїленя 5 пятилїтних датків по 400 К; 2) виплати платнї з гори; 3) їзди на зелїзницях другою клясою.

— **Посьвящене нової православної церкви у Львсві** відбуло са вчера перед полуднем. Посьвященя довершив архимандрит о. Калинеску при участи кільканайцятьох сьвящеників. В торжестві взяли участь між иншими: Віцепрезидент Намістництва п. Лїдль, радник Двора п. Мавтнер, радник полїциї п. Шехтель, консулї російский і румуньский і численна ґенералїция.

— **Земля на продаж.** В селї Купчинцях в Тернопільщинї есть до парцеляциї 600 морґів подільскої землї з обшару двірского по дешевій цїнї. Парцеляциєю занимає ся о. Володимир Микитка, парох в Купчинцях, почта Денисів.

— **Видїл філії руского педаґоґічного товариства в Перемишли** оповіщує: Загальні збори філії відбудуть ся в суботу дня 2-го падолиста с. р. о 4-ій годинї пополудни в комнатах „Рускої Бесїди" зі слїдуючим порядком дневним: а) справоздане видїлу за рік минувший, б) вибір нового видїлу, в) внесеня і інтерпеляциї.

— **Процес Нодарі'ого і Сїдельника,** еміґраційних агентів, розпочинає ся нинї рано о годинї 9-ій перед звичайним трибуналом. Розправа потреває 5 днїв і буде відбувати ся від години 9-ої до 1-ої рано і від 4-ої до 7-ої вечером. До розправи покликано 16 сьвідків, між ними кількох Словенцїв, одного Мадяра і одного Італїянця. Найбільше часу займе відчитуване актів, котрих есть кількасот.

† **Ліберат Зайончковский,** звістний загально у Львові польский дневникар, давнїйше редактор гумористичної ґазети „Szczutek". до недавна співвластитель друкарнї Піллера і С-ки помер по короткій а тяжкій хоробі в суботу о год. 11 в ночи на удар серця.

— **Огнї.** З Ходорова доносять: Дня 14-го с. м. о годинї 4½ по полудни вибух пожар в селї Новосїлцях коло Ходорова і до пів години знищив 20 селяньских загород разом з сегорічним зібраним збіжем. З околицї наспіли на поміч до огня властитель Черемхова п. Ґельбер з сикавкою і челядию і ґр. Розтворовский з Григорова так само з сикавкою і челядию. Тій помочи треба завдячувати, що уратовано село від нехибної заглади. Шкода виносить до 30.000 корон переважно необезпечена. — В Жабинї золочівского повіта, знищив огонь 3 хати зі всїми господарскими будинками і збіжем. Шкода виносить до 10.000 корон.

— **Два загадочні арештанти.** З Кракова доносять, що на жадане тамошної команди корпусної арештовано в селї Стульпікани на Буковинї коло Кімполюнґа якихсь двох подорожних, котрі казали, що суть офіцирами, котрі дезертирували зі свого полку стоячого в Кракові. Они були перед тим в Сучаві, де один з них записав ся в готели яко Петро Цоллїк, кандидат адвокатский з Інсбрука, а другий яко Конрад Мецґер, ад'юнкт судовий з Відня. Оба своїм елеґантним виступленем звернули на себе увагу, а коли виїхали, лишили в готели два куфри, в котрих знайдено опісля богато витрихів та долота і всїлякі прилади до розбиваня і отвираня замків. Арештованих відставлено до Кракова.

— **Зьвірский злочин.** До вязницї повітового суду в Чорнім Дунайци приведено оногди 19-лїтну Александру Жихівну з села Витова, котра задушила свого батька Якова Жиха за те, що він не дозволив її віддати ся за якогось паробка.

— **Движима азбука,** — або прилад до образового представленя початкової науки читаня і писаня. Видав п. Григорий Блїй, емеритований управитель 6-кл. народ. школи у Львові. Комплет обнимає 76 букв, писаних на картонї, враз із пуделком до перехованя і відповідною інструкциєю та з приладом до уставленя букв. Цїна знижена виносить 8 корон; для книгарень 20% рабату. Замовляти можна в канцеляриї Товариства „Просьвіта" і в книгарни Ставропиґійский (улиця Руска, ч. 3) у Львові. „Движима азбука" повинна находитись безусловно в кождій народній школї.

— **Смерть внаслїдок нещасливого скоку.** Вчера вечером около пів до осьмої години їхав

Ґлянцман робив так само, як той торговець брилянтами.

В справозданю, яке складав зібраним, сплюнене і витрясене попелу з люльки було подібне до жменї розсипаних рубінів, смараґдів, сафірів і таких подібних барвистих, ярких каменів; кивнене головою і усьміх, рівняло ся великій перлї Гурия, але на сам послїдок, в запасї полишив ще брилянт.

Брилянт чистої води, такий дорогий, що аж не мав цїни.

Ґлянцман ударив сильно рукою в стіл, на знак, що збори мають втихомирити ся, а коли вже понад головами мужів перелетів знаний птах мовчаня, коли всї, мов мечі до пожиниць, всунули язики за свої зуби, тодї забрав голос і говорив дальше. І оповів, що в словах повних обуреня, страху і жалю відмалював положенє мешканцїв Чорного болота, нас, котрий псує ся чим раз гірше, згадав о інтересах, що стають ся чим раз тяжші і менше користні, вкінци додав, що по над місточком, мов стада ворон, перелїтають ріжні прикрі вісти, після котрих — бодай не вимовити в злу годину — порядним горожанам і купцям не буде вільно торгувати горівкою так, як би они хотїли, нї мати таких зисків, як би хотїли.

Відмалював то всьо подрібно, точно, так як недужий, коли перед знаменитим лїкарем відкриває свої рани і жалує ся на всї свої болї.

Висказавши-ж всьо, що єму на серци лежало, осьмілив ся запитати: що буде?

Що буде?

Досить довго великий муж на свої слова велїв ждати. Видко роздумував і міркував. Сягнув рукою по люльку, набив єї тютюном, запалив, потягнув; випустив з уст кілька великих клубів диму, поглянув на стелю і сказав:

— Буде, як було....

Коли би на голови зібраних почав нагле падати золотий дощ, перловий град, густий снїг з самих банкнотів, не справив би їм такої радости, як ті короткі, а однако такі великі слова:

— Буде, як було!

— І то правда? — питали.

— Так правда, як тепер маємо вечер!

— Може ти не дочув?

— Чому мав би я не дочути? Чи вам здаєть ся, що коли я там був, то я був тодї Ґлянцман? Нї! Я був тодї око! Нїчо, лише одно велике око! А коли отворив свої уста і велике слово, мов райского птаха, мав з них випустити, то я був одно велике ухо; а коли він головою і очами своїми дав менї пізнати, що вже нїчого більше не учую і що треба менї відійти, то зробив ся крило птицї, щоби до вас прилетїти з новиною. Я прилетів і сказав вам всьо, тепер можете іти і рознести по цїлім містї. Нехай всї знають.

— Нехай знають, очевидно, нехай знають!

— Нехай то не буде тайною нї для бідного, нї для женщини, нї для дитини, нехай всї до сита найдять ся радости і напють успокоєня.

Ті що стояли близше дверий почали виходити з голосними ознаками вдоволеня. А панї Малка з трудом перетиснула ся до вікна і широко єго отворила.

Вітер впадав ним до середини і вибігав отвертими дверми, повіваючи бородами мужів, а рівночасно розріджував воздух згущений від наглої радости тільких духів.

Кілька хвиль пізнїйше розійшли ся збори. В паньскій сали крім Малки, Моися і єго приятеля Ушера Енґельмана полишив ся лише Ґлянцман, Янкель Бас і ще двох купцїв.

Они розмавляли, а що є звичай учених, аби до кождої гадки, до кождого великого вислову, додавати зараз поясненє і до того знов поясненя, ще одно поясненє, так і в тім случаю кождий додавав свої поясненя.

— І щож — сказав вкінци Енґель Бас — чи я не сказав, що не маємо причини так дуже бояти ся того лайдака?

— Ви були в страху, так само як всї.

— В страху? Чому я не мав бути в страху, коли він почав купувати збіже від людий, з котрими я гандлюю? Певне, що я був в страху, але своєю дорогою я говорив, що не маємо чого бояти ся.

— Ех! — сказав на то Енґельман — така вже наша вдача, що часто буваємо в страху, хоч нема чого бояти ся.

— Або нас мало страшили? — замітив несьміло Мойсьо.

— Правда, що страшили, і то навіть великими страхами, але що нам зробили? — додав Енґельман. — Страшив нас Фараон в Єгиптї, страшили Филистини, страшив великий паскудник Гаман, а де они тепер суть? Іх давно чорти взяли, а ми жиємо і сидимо собі в Чорнім болотї і будемо сидїти, дай Боже, як найдовше. Чого бояти ся?

— Правда, чого бояти ся?

— Ну — сказала, усьміхаючись панї Малка — тепер, як ви учули велике слово і як влїзли за то слово, як за печ, то ви дуже відважні.

Мойсьо осьмілив ся делїкатно замітити, що в таких поважних справах голос женщини не є цїлком голосом, а позаяк така бесїда грозила суперечкою між мужем а жінкою, то Енґельман, аби єї відвернути, ударив сильно в стіл і почав широко говорити о положеню.

Відтак Янкель Бас піднїс справу, о що можна би ще обжалувати заволоку, що сьміє нарушувати права чорноболотских горожан?

Виравдї то що вже зробило ся і що найшло одобренє і признанє в Копиткові вистане, аби поганця чорти взяли, але для певности не завадить, коли возьмуть єго два рази. По що з ким довго возити ся? Хоче других губити нехай сам гине, коли такий лайдак.

Того вечера над Чорним болотом стояв великий облак радости, всї були щасливі; тїшили ся вістями, які привіз Ґлянцман.

Деякі ще на ніч, деякі вчасним ранком посїдали на біди і пустили ся по доохрестних селах за інтересами, повні надії, що їм поведе ся, і що небудь розпічнуть під такою доброю ворожбою увінчає ся найлїпшим успіхом.

Янкель Бас вибрав ся в дальшу подорож до ґуберніяльного міста, але перед виїздом відбув нараду з Ґлянцманом, а в часї неї було згадуване часто імя посесора з Затраченця.

В наслїдок тої наради Ґлянцман поїхав

з головного двірця до міста віз кінного трамваю повен людий. Повозив візник Ількo Романів Нараз на стрімкім горбі на ул. Городецкій зачав віз з невислідженої доси причини дуже борзо котити ся а люди у возі поперепуджували ся і хтось крикнув: Коні сполошили ся! Хтось инший відозвав ся на то, що гальма пукла а ще инші стали взивати до вискакуваня. Люди у возі стали глотити ся, кількох мужчин вискочило а за їх приміром і женщини стали вискакувати. Заким ще візник міг вдержати віз зробив ся крик і дві женщини лежали вже на земли без памяти. Завізвано телефоном поготівлю „Товариства ратункового" і зачали жінки відтирати. Одну з них, Малку Бравн привели до памяти; мала рану на голові і лици та кілька синців на руках і ногах. Другу, котра вискочила в противну сторону, як віз їхав, годі було привезти до памяти і єї занесено до помешканя п. Івана Робака при ул. Бочковскогo під ч. 3. Служба трамваєва побігла за лікарями, з котрих явило ся два рівночасно з поготівлею Товариства ратункового. Поміч показала ся вже надаремна, бо нещаслива упавши з цілої сили на землю розбила собі голову так нещасливо, що умерла на місци. Хто була та особа, не могла поліция і доси розвідати ся. Єсть то молода дівчина літ може 22, убрана скромно; їхала з двірця без пакунків і годі було зміркувати, чи она приїхала з провінциї, чи єсть тутешна. Хусточка і біле нещасливої були значені К. Т. Около 11 год. вечером перенесено тіло до трупарні судової медицини.

— Залюблений детектив. В Араді на Угорщині покинула сими днями молода і хороша жінка свого чоловіка і забрала єму 1600 К. Чоловік зробив зараз донесенє до поліциї а та незадовго вислідила, що молода жінка поїхала до Великої Кікінди. Поліция вислала туди зараз за нею одного із своїх найзручнійших детективів, щоби єї звідтам привезти. Детектив вислідив, дійстну молоду жінку, але коли єї побачив так відразу в ній залюбив ся, що не богато роздумуючи — втік разом з нею.

Телеґрами.

Відень 28 жовтня. Нинішна рада міністрів відбуде ся в мешканю міністра краєвої оборони ґр. Вельзерсгаймба, що єсть недужий. То доказує, що на раді будуть обговорювані важні справи. — Розійшла ся поголоска, що по дискусиї буджетовій має президент міністрів др. Кербер подати ся до димісиї враз з цілим кабінетом.

Будапешт 28 жовтня. Впевнюють тут, що др. Кербер і Сель порозуміли ся що-до переговорів в справі автономічної тарифи митової і инших спільних економічних справ.

Капштадт 28 жовтня. З Клеркдорпу доносять, що анґлійский відділ зловив 205 Бурів, котрі в часі кількотижневої виправи в околицю Рустенбурґа, укривали ся в ріжних місцевостях.

Бомбай 28 жовтня. Після одержаних вістий потверджує ся поголоска о заговорі на житє шаха перского.

Петербург 28 жовтня. Росийский „Інвалід" доносить: Вскорі по смерти еміра Афґаністану появили ся в заграничній пресі вісти, немов би росийский міністер війни поробив провізоричні зарядженя на случай, коли би в прилягаючих до росийских посілостий округах Афґаністану вибухли розрухи. Вісти ті цілком неправдиві.

Рух поїздів зелізничих

важний від 1 мая 1901 після середно-европ. год

Зі Львова

посп. відходить	особ. відходить	
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого, Потугор
	6·35	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від 1/7 до 15/9.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск в гол. двірця
	10·25	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/7 до 15/9 в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск в гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 1/5 до 10/9 в неділї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезо
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	„ Зимноводи від 18/5 до 10/9.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45		До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	7·52	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мункача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в неділї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп. приходить	особ. приходить	
		День
	4·40	Зі Стрия, Самбора, Борислава
	6·10	„ Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·10	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від 1/7 до 15/9.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5 55		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
2·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.11	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в неділю і сьвята
	7·36	„ Брухович від 1/5 до 30/6 і від 10/9 до 10/9
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 10/9 що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·15	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·15	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·25	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелізниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

на другий день до пана Борецкого до Березівки і мав там кинути кілька дуже значучих слів.

Двір в Березівці потапав в огороді; він був деревляний і не дуже обширний, але на родинні потреби вистав. Для всіх єї членів були милі, вигідні кутики і ніхто не міг жалувати ся на тісноту.

Пан Борецкий мав свою канцелярию з окремим входом, тітка свою компату, панни також, а крім того була ще велика компата столова і сальон.

В тім сальоні господарили без обмеженя панни. Они удержували лад, они власними руками виробляли для окраси ріжні занавіси, обруси, серветки і всяку всячину, они плекали ростини на вікнах і літною порою достарчали китиць з огорода.

Було там чисто, як в коробці, а старосьвіткі, ясеневі, чорною волосяницею криті меблі, виглядали так сьвіжо, немов би їх лише що привезено від столяря.

Літом роздавав ся там все запах рож, резеди, левконій, гвоздиків і всіх тих звичайних, але милих цьвітів, які панни плекали в огороді. На кождім столі стояла китиця, уложена в піраміду, з травкою по середині і з грубим підкладом резеди на споді.

Бували й незабудьки на плоских фаянсових салатирках, широко розложені. Панни самі їх збирали, а не треба було по ті цьвіти далеко ходити, бо они росли зараз за огородом, по обох сторонах широкого рову, що перерізував луку.

Крім китиць і незабудьок не бракувало в сальоні і инших тревалійших ростин. Всі вікна були ними прибрані і не лише вікна, бо олеяндри сягали аж під стелю, а коли зацвили і вкрили ся цілі рожевими китицями, то був такий запах, мов би хто розсипав мішок мигдалів.

Одно вікно займала цілковито на деревляній решітці розпнята асклепія, хороша ростина, що має білі цьвітки, мов з воску зроблені і медом пахучі.

Бував нераз клопіт з причини тої ростини, бо заманені запахом оси і пчоли злітали ся до неї і тяжко їх було вигнати.

Були пеляргонії і ґеранії, були фуксиї ріжні, червоні з білими серцями, білі з синявими, були мирти, бо якже без них в домі, де суть панни? Чейже не личить позичати звідки на весілє.

Ростини не могли помістити ся на вікнах, тому зроблено для них соснові сходці, помальовані на зелено. Було з тим не абй якого клопоту, бо карбовий Пилип, що був трохи майстром і умів обходити ся з сокирою, підняв ся їх роботи, але страшенно зволікав. Звиняв ся, що не має таких тонких дошок і часу, а може трохи й боляв ся пана Борецкого, щоби єго не поганьбив за те, що замість полатати скрині на бараболі, бавить ся такими дурницями.

Але якось поборено перепони. Дошки вигляділа в шопі панна Софія, а Пилип скористав з часу, коли пана Борецкого не було дома і змайстрував сходці.

Наробив ся хлопище, то правда, але не дармо, бо дістав від панни Ядвиги чарку горівки і такий кусень хліба з маслом і сиром, що сівши спокійно їв єго якось три чверти години і ледве з'їв, хоч добре звивав ся.

Але знов явив ся новий клопіт. Тяжко було вставляти до компати такі білі соснові сходці; треба їх було перше помалювати.

Аж при тій нагоді пересьвідчили ся панни, яка то тяжка штука малярство, особливо, коли хто хоче конче, щоби сходці були зелені.

Тітка сварила на всі ті примхи і радила не шукати вітру в поли, коли дома, Богу дякувати, я синьок до біля; але сама пересьвідчила ся, що то ні до чого, бо сходці стали не сині, але якісь сорокаті, плямисті.

Пробовано поправити ту краску — але ще гірше — і було би прийшло виречи ся сходців, але панни не уступили. При першій нагоді, купили в Чорнім болоті правдивої зеленої фарби і помалювали сходці так красно аж любо. Коли висхли, внесено їх з радостию до сальону і заставлено цьвітами.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

І Н С Е Р А Т И.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569)